

6474

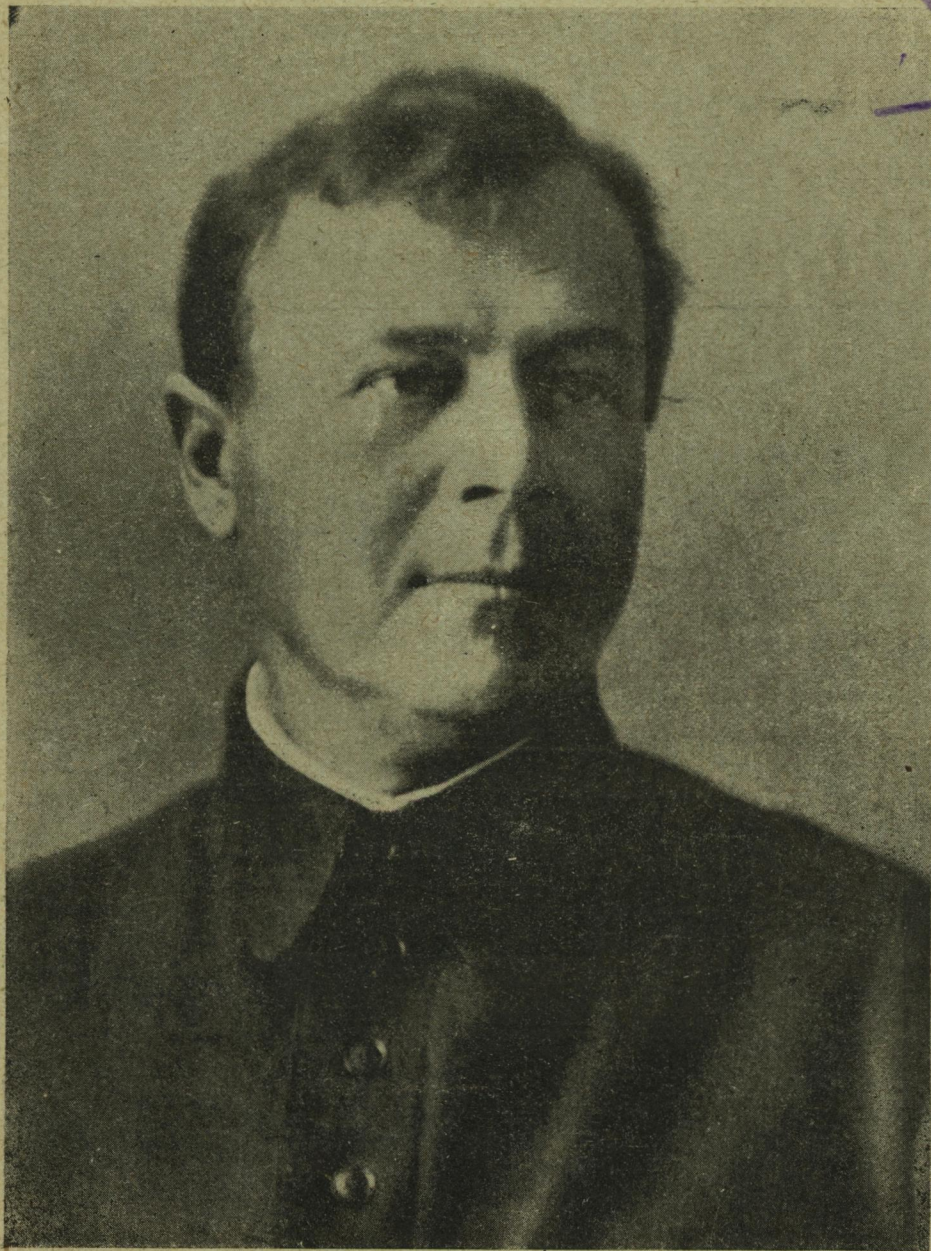
1924

1926,

№ 5

1926

НОВЕ МИСТЕЦТВО

О. МОСІН

Артист Державної опери в Харкові.

87750

ДЕРЖАВНИЙ ОПЕРНИЙ ТЕАТР

РЕПЕРТУАР з 2-7 лютого

Вівторок 2 лютого
НАМИСТО МАДОНИ

П'ятниця 5 лютого
СЕВІЛЬСЬКИЙ ЦИРУЛЬНИК

Середа 3 лютого ПРЕМ'ЄРА
СЕВІЛЬСЬКИЙ ЦИРУЛЬНИК

Субота 6 лютого
НАМИСТО МАДОНИ

Четвер 4 лютого
ЛЕБЕДИНЕ ОЗЕРО

Неділя 7 лютого ВЕЧІР
СЕВІЛЬСЬКИЙ ЦИРУЛЬНИК

РАНОК Симфон. концерт
диригує Микола Малько

ДЕРЖАВНИЙ ДРАМТЕАТР

Ім.
Ів. Франка

Вівторок 2 лютого
Вистава в Червоно-Заводському театрі
КОМУНА В СТЕПАХ

Середа 3, Четвер 4 лютого
МАНДАТ

П'ятниця 5 лютого
КОМУНА В СТЕПАХ

6 Субота
7 Неділя

МАНДАТ
Постан. реж. Б. Глаголіна
Оформ. А. Петрицького

Директор І. Горів.

Гол. адм. О. Боярський.

1-й ДЕРЖАВНИЙ ТЕАТР ДЛЯ ДІТЕЙ

вул. Свердлова, 18.

Вівтор 2 лютого
Четвер 4
П'ятниця 5

Тимошева Рудня

Субота 6 лютого
Неділя 7

ЗРАДНИК

Четвер, П'ятниця
й Субота вистави
закриті для шкіл
СОЦВИХ'у.

У неділю 7/II відкр.
вистава платна. Ціна
на квитки від 20 коп.
до 75 коп.

Початок о 1 годині.

Дир. театру С. Я. Городиська
Гол. адміністр. А. Б. Якобсон.

РУССКАЯ

Музыкальная Комедия
(театр б. Муссури) телеф. 18-08

Вторник 2 февраля

СИЛЬВА

Среда 3, Пятница 5 февраля

БОКАЧЧИО

Четверг 4 февраля

КОЛОМБИНА

Начало в 8 ч. веч.

К концу спектакля
подаются автобусы

С УЧАСТ. **СВЕТЛАНОВОЙ,**
Болдыревой, Карениной, Лю-
бовой, Наровской, Бенского,
Брянского, Джусто, Вадима
Орлова, Райского, Робертова,
Ровного, Ушакова, Шадрина

Суббота 6 февраля

ДИТЯ СТЕПЕЙ

(35-летний юбилей

В. А. Серебrenникова)

Воскресенье 7 февраля

МАСКОТОЧКА

Глав. режиссер **Д. Ф. Джусто.**
Глав. дирижер **Н. А. Спиридонов.**
Балетмейстер **Ив. Бойко.**
Прима балер. **Марина Нижинская.**
Ответст. руков. **З. Е. Зиновьев.**
Главн. администр. **М. Б. Ратимов.**

ТОЛЬКО ДВА КОНЦЕРТА

Среда
3 февраля

Зал Госбиблиотеки
им. Короленко.

Воскрес.
7 февраля

ТОЛЬКО ДВА КОНЦЕРТА

Гос. Квартета им. ГЛАЗУНОВА.

1-й концерт.

Чайковский
Глазунов
Бетховен.

2-й концерт.

Шуберт
Гендель
Григ.

Начало в 8^{1/2} час. вечера.

Билеты продаются в Центр. театр. кассе с 12 дня до 5 веч. и в кассе
Госбиблиотеки с 11 до 12 час. дня и с 5 до 8 час. вечера.

ТОЛЬКО ДВА КОНЦЕРТА

ХАРКІВСЬКА СПІЛКА КУСТАРНО-ПРОМИСЛОВОЇ КООПЕРАЦІЇ

КУСТАР-СПІЛКА

Правління — Комунабаз, Червоні ряди ч. 37/38.

ПРОДАЄ

— Українські килими, доріжки, сорочки, одяг, посуд, художні
квіти та інші кустарно-художні вироби — в крамниці на вул.
Лібкнехта, ч. 3.

— Ріжне взуття, головне вбрання чоловіче та жіноче — в крам-
ниці по вул. 1 травня ч. 6.

У. С. Р. Р. — Н. К. О. — ДЕРЖАВНИЙ ЄВРЕЙСЬКИЙ ТЕАТР. (Харківська набер., № 6). —	П'ятниця 5 лютого Неділя 7 лютого	І Н Б Р Е Н (В ОГНІ) на 4 д. (10 карт.)
Початок ви- став точно о 8-й год.	Субота 6 лютого	ПУРІМ-ШПІЛЬ (ЄВРЕЙСЬКИЙ БАЛАГАН) За варіантами єврейської народної комедії на 3 дії ЄФРАІМА ЛОЙТЕРА.
	Директор Д. Я. ГОЛЬДБЕРГ	Головний адміністратор А. Г. ЛІФШІЦ

ДЕРЖДРАМА У вівторок 2 лютого
ВІКТОРА ПЕТІПА ВИСТАВА-ВЕЧІР

„ТВОРЧИСТЬ НАРОДІВ“ :

ВИСТАВЛЕНО БУДЕ:
1. „Моцарт і Сальєрі“. 2. „Оборонець долі“. 3. Поезія, музика, хореографія.

УЧАСТЬ БЕРУТЬ: Віктор Петіпа, Савельєв, Піварович та инш.

ПОЧАТОК ВИСТАВИ РІВНО о 8½ ГОД. ВЕЧОРА.

Каса відкрита від 11 до 2-ої год. дня і з 4-ої до кінця вистави.

**ПЕРШИЙ ДЕРЖКІНО
ІМЕНІ
К. ЛІБКНЕХТА**

продаж квитків щоденно
з 1 год. вдень в касі театру

2-й ТИЖДЕНЬ!!!

„НІБЕЛУНГИ“

ВЕЛИЧЕЗНИЙ ХУДОЖНИЙ КІНО ФІЛЬМ

Картина в супроводі підсиленого оркестру. Спеціально підібрана МУЗИКА З ТВОРІВ ВАГНЕРА.

Для більшої зручності відкрито спеціальну касу-кіоск, на Майдані Тевелева. Каси з 12 год. дня.

— НЕЗАБАРОМ 2-я СЕРІЯ —

По святам денні сеанси.

**ДЕРЖКІНО
ІМЕНІ
КОМІНТЕРНУ**

(вул. 1-го Травня)

== ПРОДОВЖЕНО ==

зважаючи на великий успіх

ПОМСТА ФАРАОНА

світовий кіно-шедевр

В головних ролях німецькі актори

Густав Дісль та Бено Сміт.

Квитки продаються з 11 до 1-ої щодня, крім неділі.

Анонс! Найкращий виріб совкіно „ЗОЛОТИЙ ЗАПАС“

НОВЕ МИСТЕЦТВО

Адреса редакції:
Харків, вул. Карла
Лібкнехта № 9.

ТЕАТРАЛЬНИЙ ТИЖНЕВИК.

ВИДАННЯ ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ УПО УСРР

№ 5 (14)

2 ЛЮТОГО

1926 р.

ПІДСУМКИ ПЕРШОГО ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ПЛЕНУМУ МУЗИЧНОГО Т-ВА ІМ. ЛЕОНТОВИЧА

Одною з важливих постанов Першого Всеукраїнського Пленуму Музичного Т-ва ім. Леонтовича (Київ, 23—26 січня) є установка на охоплення всього музично-революційного активу, що на Україні перебуває.

За п'ять років своєї роботи Музичне Т-во ім. Леонтовича перейшло певну еволюцію. З початку в колах його об'єднувалися громадські й музичні сили української інтелігенції, що гаслом ставили створення української музичної культури на аполітичних підвалинах. Цей момент «аполітичності», як ідеологічної платформи, неминуче призвів до тієї революції в лавах Т-ва, яка позначилася оголошенням відомої декларації „Жовтень у музику“ (18 вересня 1923 р.) Ця декларація перебудувала Т-во, підвівши під його роботу принципи ідеологічного отбору на засадах Жовтня.

До цієї декларації стали приставати одна за одною музично-громадські організації України. Так що—реорганізація Т-ва 12 вересня спричинилася до реорганізації **всього музичного громадського фронту на Україні.**

Наслідком цього було велике поширення впливу Т-ва, (воно зв'язано з по-над 400 організаціями, має шість філій)—зміцнення його активу й поширення виробничої роботи (журнал „Музика“, нотовидавництво, композиторська майстерня то-що).

Пленум підвів підсумки цієї організаційної роботи і визначив, що дальнішою організаційною установкою є як вище зазначено, консолідація всього музично-революційного активу по ознаці територіальній.

Це рішення Пленуму мусить становити **новий етап** в зрості і організації музично-громадських сил на Україні.

Останніми часами музичне життя в своєму зрості набуває стихійних форм: народжуються такі велетенські організації як Державна опера, Уграмто, (Укр. грамофонове Т-во) зростає попит на муз-пресу, виступає нагальна потреба в реорганізації (в сторону збільшення продукції) нотовидавничої справи, повстає колосальна проблема упорядкування концертного ринку, росте активність мас.

Роботи сила, завдання велетенські!

Отже перед Музичним Т-вом ім. Леонтовича **повстає завдання взяти активну участь в організації всіх цих виявів музичного життя.**

Пленум установку дав правильну. Організаційна міць Т-ва і та велетенська робота, яку Т-во перевело за 5 років свого існування,—є запорукою в тому, що Т-во справиться з цими завданнями і стане **міцною, багатою на сили чільною музично-громадською організацією на Україні.**

П. Козицький

ЗМІСТ: Передова—Підсумки I-го Всеукраїнського Пленуму Музичного Товариства ім. Леонтовича; **Седляр**—Образотворче мистецтво на Україні; **А. Басехес**—Рев'ю; **По театрах України; Рецензії; Хроніка.**

55

Образотворче мистецтво на Україні

Лишень сьогодні, на восьмому році жовтня в ряді інших питань культурного фронту перед радянським суспільством України повстають і питання образотворчого мистецтва. Звичайно причиною цього був загальний хід нашого економічного зросту. Поволі піднявшись зі стану повної руїни наша «база»—наша промисловість та господарство лишень тепер дає змогу пошибити й поширити завдання культурного фронту. Це не значить, що до цього часу на ділянці мистецтва нічого не робилося, що тільки зараз ми приступаємо до праці.—ні, до цього часу йшла внутрішня напружена робота, але нею заняті були тільки більш менш вузькі кола митців, молоді, що виховувалася і виховується в наших художніх Вузах та невеликої порівнюючи групи блізких до справ мистецтва осіб.

Зараз же образотворче мистецтво починає притягати до себе увагу більше широких кол громадництва.

Перед нами повстає величезна проблема утвердження радянської мистецької культури вірніше сказати ця проблема набрала актуальності.

Така справа звичайно не розв'язується враз за рік чи за два і кимсь зокрема чи невеличкою групою, розрішення цієї проблеми може займе багато літ і то при напруженій праці всього нашого мистецького активу та живої участі всього громадництва.

Передумовами до успіху тут являється то перше—наявність відповідної кваліфікації сил (митців), друге—постійне художнє виробництво, третє—глибока заінтересованість та активна співучасть всієї радянської суспільності.

А. Бучма

Артист театру „Березіль“ у Києві

Це саме можна перелічити і навпаки. Коли звернутися до нашої дійсності з вимогами що до зазначеної тріади, то тут мусимо одмітити ряд специфічних особливостей властивих Українській дійсності. Ці особливості надають і особливого характеру формам організаційної і регулятивної роботи.

В дореволюційний час мистецтво на Україні не могло широко розвинутися, особливо не могли розвиватися місцеві сили, коли ж і провадилася певна робота, то лише художніми школами, які не підносились над провінціальний рівень.

Лишень поодинокі художники мали можливість виховатися за кордоном і взагалі стати вище рівня, що встановлювався тимиз самими художніми школами—філіалами академічної з академії—«Петербурзької».

Револуція дала змогу кращим Українським силам скупитися коло Української Державної Академії Мистецтва—пізніше Художній Інститут у Києві. Виховується нова молодь, що виростає як фахівці в умовах громадянської боротьби, учиться уже зовсім за іншими принципами. Українські митці приносять західну культуру на місцевий ґрунт живого ще, масового мистецтва. Горожанська боротьба закалює молодняк.

Так утворюється певний мистецько-радянський актив, крім якого є ще й окремі роскидані рештки старих, зруйнованих революцією худ. шкіл та одиночки. Скупчення художніх сил України (видатніших) навколо радянської установи в роботі пройшло новолі і майже непомітно. Після часів військового комунізму, що мав свої особливі вимоги до художника відбувся певний час внутрішніх процесів і нових перегрупіровок і вже в травні біжучого року починається робота по організації сил для розв'язання нових завдань. Асоціація Револуційного мистецтва України за короткий час охопила всі найбільше цінні та живі сили.

Періоду богемщини надзвичайного індивідуалізму і поверхового наслідування футуризму, кубізму, супрематизму Україна не зазнала і ці форми мистецтва або прийшли до нас уже цілком оформленими без зовнішньої шумихи, або коли й проявляли активність, то не відігравали по суті тієї ролі, яку мали вони напр. у Росії. Зовсім свobodно уживалися у нас самі різноманітні групування, маючи змогу ділитися досвідом та висновками.

Це дало можливість спокійно засвоїти цінні здобутки мистецької культури, які принесло так зване, «ліве» мистецтво. В Р. С. Ф. С. Р. ці процеси пройшли в значно інших обставинах.

Рештки академії, передвижники, «Мир Искусства» «ліві», як виразники різних класових суспільних групвань всі мали під собою ґрунт і певну солідну матеріальну підтримку своїх прихильників (особливо три перші). Напружена боротьба, яка була можлива завдяки економічній міці єдиногодержавних столиць, прибрала особливої гостроти та упертості. Жовтнева революція зразу ж найшла собі прихильників серед майже всього ЛЕФ'а і тільки поволі представника інших напрямків стали «визнавати» Республіку Рад. Леф природно заняв в перші роки революції командні висоти по всіх ділянках мистецької роботи, бо з одного боку він перший перейшов на бік Радвлади, а з другого і завдання та перспективи розвитку мистецтва, якими вони тоді

увялялися, виключали можливість широкого примінення станкового мистецтва і одкривали безмежні можливості для виробничого (производственного) мистецтва.

Крім того всі «Прафи» (вживаю тут цей словотвір) разом з революцією позбавилися і своїх покровителів та меценатів.

Радянська влада твердо стабілізується, економічно міцніє й розгортає свій культурний фронт. Повстає необхідність використання спеців до того ж Лефи (особливо в галузі образотворчого мистецтва) не дають або ігнорують образну творчість, скупивши всю свою увагу коли не на експериментальній праці, то на галузі виробничій. При наявності напруженої боротьби це призводить до виникнення Ахрр'у—Асоціація Худ. Рев. Росії—висуває принципи станковізму та натуралізму, що при революційно-тематичній установці дає їм звичайно підтримку урядову. АХРР'и, ці ілюстратори революції, на жаль погані ілюстратори, відіграли не малу і дуже корисну громадську роль в РСФРР скупивши навколо радянської культурної установи решту художніх сил переважно «стариків». Увійшов туди і партійний молодняк, що не міг пережувати «колючого» лівого мистецтва і який хотів робити «реально».

Через це розгортання й поширення мистецьких завдань, яке приніс з собою НЕП з своїм економічними можливостями, виявилася і життєвість станковізму як одної із форми художньої продукції поруч з іншими. Але АХРР'и не зважають на це і виголошують станковізм як альфу та омегу мистецтва, а в перспективі стиль героїчного реалізму.

Пізніше уже зовсім недавно АХРР включав в програм і «виробниче мистецтво» (за словами тов. Перельмана).

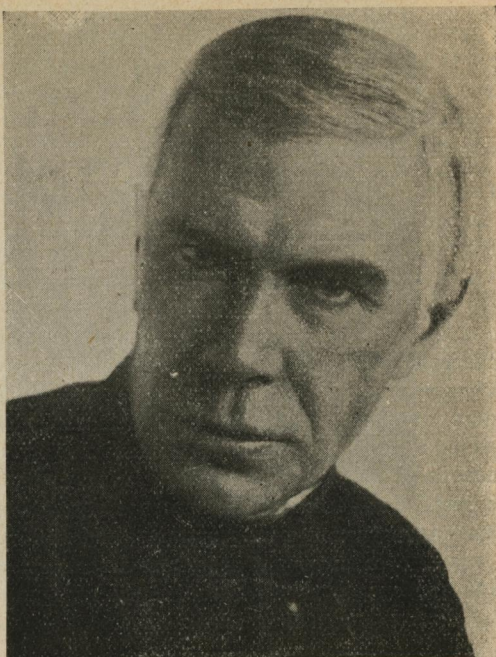
Правда «героїчний реалізм» АХРР'а не міг вийти до рівень дуже слабого наслідування передвижників, та й ледви чи зможе підняти якість своєї роботи поскільки «старики» дуже відстали і в професійній частині тягнуть назад молодняк, що увійшов до АХРР'у сподіючись на «героїчний реалізм». Треба підкреслити ще раз, що АХРР свою роль суспільної користності виповнив, охопити ж широку проблему Радянської мистецької культури не зміг і з'їхав на стиль героїчного реалізму.

Через це і не дооцінка того позитивного, що принесли ліві групування, відділя й шалена боротьба з вітряками «футуризму» та «кубізму». Правда в останніх виступах АХРР є наміри якоюсь осідлати «формалізм» (виступ Перельмана в художнім технікумі в Харкові 26/І ц. р.), але ці потуги є лише маскування під поступовість.

Не зробивши за рік свого існування ні кроку в «глибину», АХРР за те росте в ширину (і цілком слушно), при чім часто це поширення робить досить невдало, як це сталося з поширенням своїм на Україні.

АХРР розпочав боротьбу в РСФРР з Лефом під гаслом «Геть протекціонізм, урядову підтримку і командування мистецьких групувань одна одною». Тут варто пригадати постанову ЦК ВКП «Про політику в галузі художньої літератури», де виразно помічено лінію партії, що цілком приміщає й до образотворчого мистецтва.

До 20-тирічного ювілею

Петро Чардинін

Режисер Одеської кіно-фабрики ВУФКУ

Але сам то АХРР, як то кажуть, «не бовнішис в колодочки» почав як раз командувати безоглядно. Самий неприступний приклад такого розперізування, це виступи голови АХРР'у Григор'єва та лектора Щокотова в Києві, Харкові. Перечислення всіх відомих авторитетних партійних і урядових осіб, хвастання кількістю; безапеляційність безпідставних та безграмотних тверджень в справах мистецьких, от чим позначився цей виступ.

Незграбність цього виступу при невдалій виставці зробили на всіх звичайно найприкріше враження. АХРР певно так само відчув невдаість цього виступу і прислав більше кваліфікованого доповідача Перельмана, який цілком змінив не тільки як кажуть «тон», а й самий програм і учот роботи, намагався представити більше культурно.

Але це все ж не міняє сути справи, роль АХРР'у по об'єднанню все ще розкиданих худож. сил РСФРР, ще буде певний час продовжуватися і кількостю АХРР буде рости проте й тільки. Претензії АХРР'у на Всесоюзність так само безпідставні навіть порушують засвоєний Радвладою принцип децентралізації культурної політики. Намагання провести централізацію своїх філій через органи Управ. Політ. Освіти так само не дали й не дадуть жодних наслідків.

Коли ж і повстануть які «організації», то це буде об'єднанням самого відсталого елемента на Україні, і така робота буде просто шкідливою.

Справи будівництва мистецької культури на Україні може бути розв'язана лишень тим мистецьким активом, який об'єднався в АРМУ. Особливості наших умов забезпечують успіх іншим методам роботи і в іншій постановці.

Але про це другим разом.

Содгр.

Рев'ю

Бурхливе життя сучасного великого західного міста. В шаленому темпі життя несуться метрополітени й надземки, трамваї, омнібуси. Чіпкими пазурами хватає людей таке місто й перетравлює в казані свого тривожного життя...

Тим часом, давно вже зазначив один дотепний спостерігач, що урбанізм великого міста творить психологічну атмосферу споконвічного лісу. Здається, що спільного між культурно-рафінованим європейцем первісним мешканцем Африки? І все таки це спостереження не позбавлене справедливості: адже наслідок Європа протягом 19 та 20 століття крім всього іншого й екзотику від аянців, тайтян і негритосів. Це устремління до екзотики найчіткіше виступає навіть і періодично поновлюється. Починаючи з мистецтва, яке окрема течія його, екзотика вростає в побут і чим ближче занепад капіталізму, тим виразніше виступає втеча обивателя від трагічної і запутаної складності сучасного міського побуту до примітивізму джаз-банду й Рев'ю.

Два маяки ваблять найширші шари мешканців Парижу, Лондону та Берліну, що хочать розваги і бажають прикрити зовнішнім блеском внутрішню неясність свого життя—це кіно й Рев'ю. І треба сказати, що «Великий німий» мусить часто поступатися своїм місцем Рев'ю.

Що-ж таке по суті це рев'ю, про яке у нас часто писали і яке стало за взірць для кількох московських і Ленінградських постановок, яке й невтомний Меєрхольд не від того, щоб використати?

Рев'ю не що інше, як мішанина вар'єте з живими картинами. Тексту й фабули рев'ю майже не має, в нім поєднано фантастику й екзотику, щоб дати глядачеві якомога сильніше й гостріше враження.

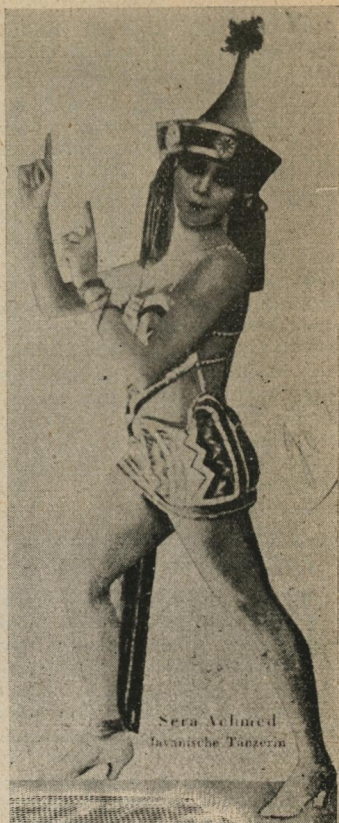

Взірець реклами рев'ю.

Рев'ю збудовано на двох магнітах: на роскоші й еротичі. Оксаміт, дорожчине каміння страусове пір'я й жіноче тіло-той матеріал, з якого будується рев'ю. Марна річ шукати в нім суцільності,—рев'ю лишень безладне нагромидження низки картин, що мають на меті, як і джаз-банд тільки задурити, приголомшити гл'ядача.

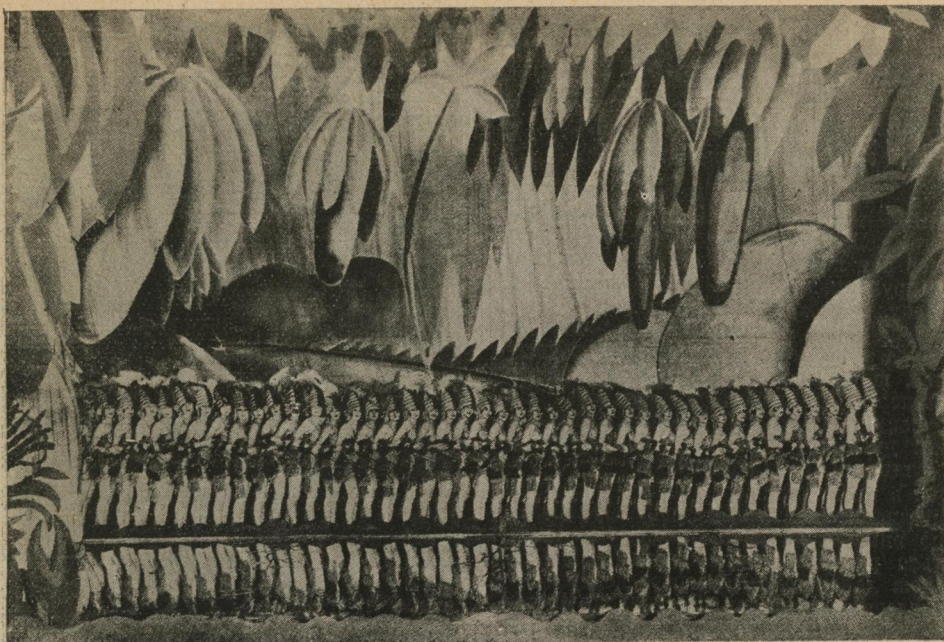
В Рев'ю найшла „щасливе“ поєднання рафінована витонченість

Парижу і примітивний американізм. Від вуха до ока, від почуття й думки до інстинкту, такий шлях розвитку, що веде до рев'ю від театру, і все таки рев'ю в західному побуті має багато міцнішого соціального коріння ніж театр.

Яванська танцюристка в своєрідному костюмі в одній з картин рев'ю.

Західний театр умирає, він що-раз більше губить своє раніше соціальне значіння і коли ще культивується, то тільки за традицією. Супроти його рев'ю підноситься в усій своїй примітивній повнокровності, через свою глибоку соціальну обумовленість рев'ю відповідає на найпримітивніші і одночасно найглибші вимоги західного європейця. На вимоги, що їх не може нормально задовольнити капіталістичне місто. Не зважаючи на те, що це місто світове, воно, ніби в клітці замикає обивателя від світу, рев'ю дає йому світ привидів, що відрізняється від його темного куточка. (Не дарма в кожному рев'ю подибуємо фантастичні танки, краєвиди і строї всіх народів).

Антре одної з картин рев'ю

Рев'ю знову таки облудно задовольняє його бажання жінки та багатства, що повторно розвиваються в тисках цього міста. Париж, Берлін і Лондон мають десятки рев'ю і недовлячись на те, що в кожному такому рев'ю одна постановка йде цілий театральний сезон, вони завжди переповнені. Рев'ю справжні діти віку (направду дуже югані діти) і тому, звичайно, важне місце в них займає промислова реклама, цілі картини в кожному рев'ю куплені різними фірмами, газетами то-що й заповнені рекламою, адже сучасна реклама прямує тільки до того, що притягає найбільшу кількість очей.

Плеханів у своїх справознаваннях про будову марксієвської естетики звернувся до мистецтва дикунів, щоб найти основні соціальні елементи сучасного мистецтва. Блискучим підтвердженням його теорії є рев'ю: чим власне що до форми та змісту відрізняються масові еротичні танки африканських дикунів від щільно переплетених, подібних до жовнірської муштри „Fjller Grls“ неодмінних в кожному рев'ю.

Ті самі фантастичні й складні строї з футер та страусового пір'я квітчають танок і там і тут.

Так само розуміння гарного ототожнюється з розумінням багатства (чим же пояснити вживання в рев'ю десятків завіс, одна одної розкішніших, з едабу страусового пір'я то-що, які приголомшують тільки своєю шаленою ціною).

Тим часом рев'ю з де-якого боку цікаве й для нас. Рев'ю пориває зі всіма театральними традиціями, кожне з них дає десятки найдотепніших і нових постановочних прийомів. Рев'ю не боїться випустити в свої двері сучасність, навіть злободенність, і в своїй примітивності часто знаходить могутні засоби впливу на глядача. Безумовно цікавий декоративний бік рев'ю, над яким працює ціла низка відомих художників учнів небіжчика Бакста, а серед їх і такий декоратор, як Лені, це одна з причин дужого впливу рев'ю при всій його примітивності.

«Д. Є.» Мерхольда, «Перемішане суспільство» «Кривого Дякімі» і «Кукіроль» перші наші спроби використати рев'ю. Треба надіятись, що це наслідування буде обережним і не потягне за собою ідеологічної пошести на західне рев'ю.

Берлін.

А. Бесехес.

Руські балетні артисти у Німеччині

Шумливий „закордон“ заінтригує. Особливо тепер коли минули часи абсолютної відірваності від заходу. І в першу чергу сюди стремлять мистецькі сили, не зважаючи на всякі можливі неприємні наслідки.

У Німецькій державній опері з величезним успіхом виступає балерина Павлова. Квитки на вистави з її участю розпродаються за тиждень вперед і звичайно вона одержує колосальні гроші. Стан інших акторів значно гірший.

Багато з них веде майже жебрацьке життя, одержуючи пересічно 100 марок, на які в Німеччині тепер жити досить скрутно.

Балет Дягілева, вештаючись з міста до міста, щоб задовольнити смак глядачів мусив був змінити свій «руський репертуар», майже нічого в ньому не залишивши. Руських артистів балета можна також зустрінути в кожному вар'єте.

Зет.

По театрах України

До постановки оп. „Севільський Цирульник“ в Державопері

з розмови з постановщиком режисером
Й. Лапицьким

Наш співробітник мав розмову з режисером Московського Великого Театру Лапицьким, що працює тепер над постановкою опери Росіні «Севільський Цирульник» у Харк. Державопері. Про цю постановку режисер поінформував так:

— Раніш ця опера йшла в реалістичній постановці і була зразком специфічної оперової вистави. Тепер, що до постановки зроблено великий крок наперед. За планом режисера «Севільський Цирульник», як твір збудований виключно на музичній динаміці, повинен у постановці і виконанні виявляти цю динаміку.

Виходячи з цього режисер і робить постановку в формі динамічної та гротескової буфонади. Музика, що вимагає на сцені максимуму руху, підтримується рухомим оформленням та меблями, що також допомагають акторові додержуватись усталеного характеру постановки. Постановка яскраво експресіоністична і збудована на здоровому сміхові. В такому світлі подано й усі ролі. Для оживлення п'єси речитативи замінені прозою з п'єси Бомарше тієї-ж назви. Це значно допомагає легко сприймати глядачеві всю виставу в цілому. В трактовці ролів режисер також додержується Бомарше, а не лібрето опери. Тому всі дієві особи проти старих постановок будуть цілком новими. Декоративне оформлення художника Хвостова, виконане в яскравих експресіоністичних тонах, уявляє великий інтерес, як зразок декоративного мистецтва.

Постановка «Севільського Цирульника» в Харкові в значній мірі відрізняється від постановки його в Московському Великому Театрі. В п'єсу введено багато нових технічних елементів, як напр. рухома сцена, а також нова трактовка ролів, вихідним пунктом для якої взято індивідуальність кожного актора. З цього боку, на мою думку, вистава уявляє великий інтерес.

Полтава

Держ. театр ім. Шевченка

— 25 січня ц. р. в Полтаві в театрі ім. Шевченка відбулось урочисте святкування сорокалітнього ювілею діяльності відомого артиста Федора Васильовича Левицького. Ювіляром одержано багато привітань і листів від партійних, громадських і радянських інституцій. Ф. В. Левицький в день ювілею на урочистім вечірі виступив у ролі Черевика в п'єсі «Сорочинський Ярмарок».

Київ

С. Городиська

Директриса Державного Театру для дітей

Держтеатр для дітей

„Три фунти стерлінгів“.

Черговою прем'єрою в дитячому держтеатрі з середині лютого піде п'єса Іркутова „Три фунти стерлінгів“ — переклад з російської Дніпрівського. Ставить п'єсу режисер Юхименко, сценічне оформлення художника Цапка.

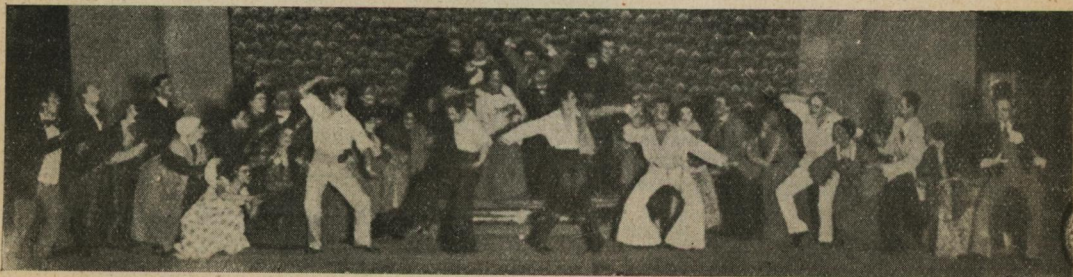
Гастрольна подорож в Полтаву.

Дирекція театру розробляє план гастрольної подорожі трупи до Полтави, що має відбутися в лютому або березні. Тепер провадяться в цій справі переговори з Полтавським Окрвідділом Наросвіти.

Педагогічний колектив.

При театрі утворено педагогічний колектив з слухачів факсових ІНО. Його завдання провадити учот реакцій маленьких глядачів, що викликаються п'єсою під час дії.

Березіль

„За двома зайцями“ пост. реж. В. Василька. — Імсини

Диспут АХРР'у 27/1 в Харкові

На першій ахррівській диспуті Харківчане чули двох ідеологів АХРР'у Грігор'їва й Щопотова. На другім почули Пелермана.

Перший диспут ахррівці впорядили, щоб підтримати свою немічну виставку, другий, щоб заглянути цілковитий провал Грігор'їва та Щопотова на першій диспуті.

Почався диспут з доповіді т. Пелермана: „Від передвизників до стилю героїчного реалізму“.

Не за прикладом своїх попередників т. Пелерман серйозно поставився до справи. Півтори години він чесно й ретельно вичитував аудиторії з друкованих шпальт подорож Ахрру від передвизників до стилю героїчного реалізму, та розкладав на групи не досить чемну до Ахрру критику. Хоча доповідач нічого нового супроти своїх попередників не сказав, та все ж його доповідь цінна систематичністю, якої не було ні в Щокотова, ні в Грігор'їва.

Що правда ахррівська ідеологія навіть викладена Пелерманом переконала хіба Харківське АХЧУ, та зате самі ахррівці де в чім переконалися. Пелерман уже не лив помий на Леф, а навпаки визнав за виробничим мистецтвом і конструктивізмом не то що право на існування, а й формальне значіння в розвитковій мистецтва.

Після доповіді виступала низка опонентів з поміж яких представники АРМУ досить ґрунтовано (для регламенту) критикували твердження висунуті і доповідачем, указуючи й на заслуги АХРР'у, що об'єднала навколо себе активні сили радянських митців.

В перебігові диспуту зачеплено було й справу взаємин між АХРР та АРМУ, однак час не дозволив обговорити цю справу.

Диспут і без цього затягся до пізна.

Б.

Рецензії

Концерт з творів Богуславського

Музичне т-во ім. Леонтовича в Харкові розпочало концерти з творів українських композиторів. Першим виступив Богуславський. 23 січня в клубі Політкаторжан (Пушкінська 49) він демонстрував хорові й сольові виступи з дитячої музичної літератури.

В програм увійшло до 20 №№ дитячих пісень та червоних маршів, що написані Богуславським на слова наших пролетписьменників: В. Поліщука, Ів. Шевченка, Плискунівського, Голоти, Кожушного, Первомайського, Усенка та окремі №№ з дитячої п'єси «По зорі».

Хорові й сольові співи у виконанні учнів 2-ої Укр. трудшколи зробили на аудиторію велике вражіння.

Богуславський—творець червоних маршів, що відбивають сучасні настрої. Вони повні емоційної насиченості, від яких віє веселою бадьорістю. Крім того Богуславський гарний співак і диригент.

Варто було б, аби твори в яких зараз так сильно відчувається потреба в школах соцвиху на місцях, були видані окремими збірками й широко розповсюджені. Наступні цикли—клубна й художня література в недалекому часі демонструватиметься у виконанні хору ІНО.

Добре було б такі концерти впоряджувати й для ширшої публіки.

Я. Могила.

Кіно ім. Комінтерну

„Помста Фараона“

Коли б ви почали шукати у цій фільмі Фараонові помсти або зокрема Фараона й помсти,—то ви б ні того, ні другого, ні третього не знайшли. Так у більшості закордонних кінокартин, що демонструються на нашому кіно-ринкові.

Свідомо-революційні написи (бо робились в ВУФКУ) ніяк не врятовують, з боку ідеології,—цього твору. За написами ви, пам'ятаючи недавні Сирію й Мароко, мали б симпатично ставитись до Гусейна, представника пригнобленої нації, проте всі ваші симпатії на боці Сенсера, його дочки й секретаря, цих англійців про яких ВУФКівські написи кажуть як про «насилників і людожерів». Треба кому слід звернути увагу на розходження між змістом і написами, бо це випадок не єдиний.

З боку постановочного, так як і з боку сюжету,—великих цінностей фільм не уявляє. Монтаж фільму самий звичайний, не оригінальний нічим, фотографія середня, декорації—павільон і природня долинка місцевість. Найцікавішим місцем картини треба визнати кадри де показано ритуал похорон Фараона. З виконавців-акторів майже нікого не можна назвати відмінним. Це дещо пояснюється умовами постановки.

Глядач, що прийшов до кіно побачить хоч частину того, що бачили в минулих роках в «Індійській гробниці», йде з кіно розчарованим. Дуже вже було розафішовано цей фільм.

Мих. Кор.

В. Василько

До його режисерської роботи в Держтраві ім. Франка

Театр Пролеткульту

«Спадщина Горланда» — Плетньова

У «Спадщині Горланда» перед глядачем розгортається уривки з життя й боротьби американського робітництва, уривки заокеанської «політики», «комерсанства». В основу п'єси автор (Плетньов) поклав газетну статтю, що з'явилася в «Правді» торік. Зупинятися довго на розборі самої п'єси ми не будемо. Її можна порадити клубним театрам, як взірць, що покаже шляхи, як поводитися з газетним матеріалом, щоб перетворити його в театральне видовище. Однак і з боку змісту й з боку композиції її не можна визнати за дуже вдачу. Сюжетний стержень раз у раз порушується збоченнями (хоча й цікавими), хибіє на недовіршеність провідної думки п'єси і не виявляє того шляху, яким переходить американський робітник від невизначених «просвітительських» замірів до активної боротьби. Особливо вражає в ній недоробленість деяких персонажів, насамперед—американського комуніста, що вийшов блідий, невизначений і мало зрозумілий. Ця недокінченість чимало зменшує ідеологічну вартість п'єси.

В постановці Туманова п'єса мало чим різниться від авторського первопису, хіба що додано деякі сцени (вулиця—приміром).

В оформленні п'єси постановщики пішли за вдалими меєрхольдовськими щитами. Це дало їм змогу динамізувати дію й удосконалити техніку (35—епізодів легко й плавко змінюють один одного). Простота сценічного оформлення—відзнаки останніх постановок Пролеткульту й його велике досягнення.

Що до виконавців, то ця вистава (вслід за Мандатом) дала змогу виявитися кільком талановитим акторам з пролеткультівського молодняку. Глядач, що знає Пролеткульт, починаючи з «Газу» відразу бачить, як вони зросли за цей час...

Театр Пролеткульту обіцяє вирости на хорший російський театр у Харкові. V.

Зала Держкнигозбірні

Концерт Фрейнберга й Циганова 24/І—26 р.

Чудовий концерт. Скільки справжнього захоплення й справжньої художності! У Фрейнберга дуже гарний удар, техніка, тон його м'який; піаніст заставляє слухача відчувати всю глибину душевних переживань, вложених у музичний твір.

Фрейнберг захоплює і творами Скрябіна, і ефектними власними обробками прелюдій для органу Баха. І Бетховен в його інтерпретації такий зрозумілий, і такий близький.

Концерт Фрейнберга в Харкові—явище великого культурного значіння. Фрейнберг піаніст дуже талановитий, чулий, музикант позбавлений будь-яких ознак ремісництва, вимученості тощо. Можна тільки жаліти, що Фрейнберг не був у нас раніш.

Ще більш цікавий виступ Циганова. Невдвигчесь на свою молодість Циганов блискучий скрипач. Його техніка виртуозна, згук повний сили.

І Бах, Паганіні й Крейслер, і наш сучасник Шімановський найшли в особі Циганова розумного виконавця, що пам'ятає стиль і зміст твору.

Обидва концертанти мали величезний успіх. Можна тільки бажати, щоб і надалі вони приїздили до Харкова. Треба організувати самостійний концерт Циганова, адже Сігетті поїхав надовго і цього року до нас не буде. Циганів же достатній мужній і міцний його заступник, а може й гідний супротивник.

Ю. Жигела.

Режисерська колегія Донфілії Держтеатру ім. Франка.

Стоїть—С. Юрський. ліворуч—Ю. Терниченко, праворуч—С. Семдор.

Камерний вечір Л. Гашинської

Держкнигозбірня 25-І-26.

Музики в Харкові не так, щоб багато. Останніми часами музичний сезон оживився гастрольорами, що серед них артисти камерної пісні займають чимале місце.

Зустрінуто незвичайно тепло. Л. Гашинська з належною майстерністю розгорнула репертуар класичного російського романсу (Чайковський, Рубінштейн, Гречанинов, Р-Корсаков, Рахманінов).

Артистка має культуру, її голос ніби добрий інструмент—звучить рівно, сильно й приємно; прозорі пісні Чайковського й соняшне тепло Рубінштейна, як завжди радують аматора-слухача (публіка на дві третини „музичний Харків“).

Ми відзначили б особливу майстерність виконання „Зюлейки“—Рубінштейна, „На землю сумрак пал“ (Чайковського) та „Коліскової пісні“—Римський-Корсаков, виконання, повторимо, дуже рівне й однаково артистичне.. але й... одноманітністю несе від програму так, що навіть нудно робиться. Ми нарахували цілих 12 романсів з соловейком, що правда прекрасних романсів, але кому не відомо, що не можна самим цукром годуватися.

І здається нам, що пісні Л. Гашинської розраховані лишень на камерного абсорбента, що він має здібність безкраю милуватися з наївної і наївсумної сентиментальності класичного романсу.

Поруч із цим помітна де-яка доза камерної інтимності.

Супровод роялю (це не супровод, а рівноцінна частина романсу, його тло і основа) був справді художній.

Згадана одноманітність репертуару перешкоджає належному вражінню від вечери.

Георгій Канд.

Концерт І. Елінсон 29/І—26 г.

Бах і Прокоф'єв, Бетховен і Елінсон, Скрябін і Паганіні й ин. Ось програма цього громіздкого, недодержаного концерту. В якомусь-то вирі змішались всі стилі й напрямки. Піаніст взяв за ціль показати аудиторії швидкість перевтілення. Де-що йому вдалось (Бетховен, Римський-Корсаков, Скрябін), але вітати такий невіпинний нахил до трансформації навряд чи потрібно.

Елінсон, безумовно, талановита людина. У нього кипуча енергія, темперамент, молоде поривання, гарна техніка. Проявляється стремління надавати свою трактовку авторам, твори яких виконує, змусити їх звучати інакше. Все це гарно. Пройдуть роки і Елінсон тоді стане великим артистом. Але сьогодні Елінсон ще в періоді росту, сьогодні з великою увагою можемо придивлятися до того, як оформлюється майбутній майстер. Сьогодні Елінсон чарувати слухача не може.

Звичайно, Елінсон музикант талановитий і ми тільки бажаємо, щоб його талант розквітнув і зміцнів.

Ю. Ж.

Концерт-вечір Т. Букальцевої й Добрикін 30/І 26—р.

(Помешк. Театру для дітей).

Це один з тих концертів-вечорів, про які краще й не говорити і не писати. Неясковий, банальний вечір з циганськими романсами та одеськими анекдотами.

Центром уваги безумовно була жива газета Харк. Окр. Посередробмису «Бузотьор». Невідомо з яких причин надано цій газеті таку назву, але воно їй дуже до лиця. Ні цікавого змісту, ні оригінальних живгазетних форм—буза. Оперетковість, шаптанність «Синьої блузи» тут поглиблена до надзвичайних розмірів.

Дивно з тих хто організував «Бузотьора» і на такий кшталт його поставив.

Циганський романс, властивий поміщицько-дворянській Росії, відживає. Це тим більше ясно чим в кращім (своєрідно) виконанні ви його слухатимете. Т. Букальцева одна з найліпших виконавців такого роду пісень і тому їй можна ще слухати. А доцільність читано-струнної романтики з московського Яру—всім ясна. Добрикін неціковий, нудний і до того ж старий анекдотист. «Сюрприз» вчора, незаанонсований Мармеладів—безбарвна естрадна фігура.

Взагалі, яко мога найменше естрадних вечорів, особливо з таким підбором виконавців і репертуару.

М.

Театр Музкомедії

„Бокаччіо“

Флоренція XIV століття і її улюблений герой Джіованні Бокаччіо дали зміст цій старій і гарній опері-буфф. В ній не знайти пісммі й фокстроту, вона щасливо уникає конструкторів, але, справді, темп її дії трохи забарний, актори більш співають, ніж говорять. Музика Зуппе мелодична й приємна. Але при всіх своїх позитивних сторонах «Бокаччіо», все ж, може показатись нудним, оскільки сьогоднішній глядач збалуваний динамікою і в прямому, і в переносному розумінню.

Над постановкою в театрі багато й уперто працювали, силкувалися дати цікаве видовисько й в значній мірі це пощастило постановщикам Джусто. Він зробив кілька оригінальних мізансцен, і коли забути, звичайно, що три постаті коміків—цилюрника, бондаря й огороdnика ви-

падають з суцільного плану, то можна сказати, що спектакль мав загальний колорит.

Три гротескові постаті чомусь вдалені в загальну реальну масу.

Найслабіше місце прем'єри—декорації за ескізами Тилижинського. Вони грубі, аляпуваті і дають своїм тягарем. Зате цікаві де-які костюми й гріми зроблені за ескізами Соболя. Гострі, в стилі «Декамерона» хореографічні інтермедії, дуже гарно проведені Ніжинською, Бойко й балетом. Непогано зроблена comedia de l'arte, гарний одяг.

В ролі Бокаччіо виступила Наровська. Артистка найбільш вдалась 2-й акт, де вона дала свіжий і досить чіткий образ. В кожному разі, враження від гри Наровської цілком й позитивне. Дуже гарна Черновська,—жінка бондаря Ізабелла. Актриса в характерній ролі доводиться бачити вперше, і цей її виступ можна вважати вдалим.

При майбутніх повтореннях, безумовно, де-яка шершавість згладиться і «Бокаччіо» матиме успіх, особливо, коли викинути похабні й нездарні куплети та репліки на так звані «сучасні» теми, щоб-то, про перакоп, фашизм, калаші та ин.

Від таких «дотепів» мухи дохнуть! Не хватає тільки «Ларька», трамваю й теці. Змилюсь серцем бодай з пошани до пам'яті великого флорентинця.

Юрій Жігела.

Кіно ім. Лібкнехта

„Нібелунги“

Багато дивних чарівних легенд ховає в собі героїчний епос всіх народів, а найкраща з них німецька пісня про «Нібелунгів».

Цю то пісню кіно-режисер Фріц Ланге й переніс на полотно екрану.

Старо-німецька легенда ожила в майстерних образах доведених технікою нащадків старих швабів до шедеврів кінематографії.

Не дарма преса всіх країн сурмила про перемогу німецького кіно-апарату, недарма співала вона славу переможцеві Фріцові Ланге. «Нібелунги» художністю виконання й простотою режисерського задуму справді кіно-шедевр.

В чітких, ритмічних кадрах переходить перед глядачем Гунська країна, Бургундія, вогниста земля далекої півночі.

Говорити про художність виконання постановки просто не здійснюється рука, слів замало, щоб переказати спокійну красу кадрів, тонке виконання штучних декорацій природи і монументальність архітектури.

Режисер досягнув надзвичайної тонкості в обробці найдрібніших деталей. І цінність, художність фільму звичайно не в тім стільки людей сидить у драконі, щоб рухати його і скільки робітничих годин пішло на якийсь кадр, адже можна й більше затративши енергії ні чого не досягти.

Цінність фільму його вміль композиція й тонке художнє виконання кадрів, що захоплюють глядача, без трюків, без заплутаної фабули, без динаміки. Захоплюють дивними тонами світла, спокоєм.

Ті хвиби, що є в постановці, не то що не помічаєш, а навіть не хочеш помічати. Набридають звони, нема видержаної ритміки в кількох кадрах, а промайнули вони і вже забуваєш уживаєшся красою штучної природи.

«Нібелунги» знадоблені готикою, чужою тому світові, що співає пісня, але й це прощаєш режисерові через його майстерство.

З великим задоволенням вітаємо й написи до фільму, перший раз прекрасно перекладені й грамотно написані.

Прекрасний фільм.

В.

Симфонічний концерт творів Скрибіна 31-I—26 р.

В програмі: третя симфонія Скрибіна—твір монументальний по формі, витончений по звуковим фарбам, твір, суттю якого є утвердження волевого пориву, особи, «я»; твір, в колосальній напруженості якого відчуються перші блискавиці революції.

Виконано його добре. Хтілося б більшої еластичності в темпах, більшого «rubato» (бо «rubato» — то властивість Скрибінової творчості), хтілося б більшого ансамблю і рівноти звуку з боку мідних.

Другим визначним моментом концерту був виступ молодієї піаністки Віти Вронської (фортепіановий концерт Скрибіна і дрібні речі). Піаністка виявила свої першорядні артистичні дані: художню чутливість, ніжний тон і прекрасну техніку. Але почувалось, що вона ще молода—бо і удар був надто легким та і Скрибіна вона подавала так би мовити в «дівочій» інтерпретації,—скоріше як ніжного лірика, а ніж вично м'ятущогося борця, що так багато вклав в свої твори «волевих» елементів.

К.

Державний Укр. хор ім. Леонтовича

Концерт з нагоди п'ятиріччя смерті М. Леонтовича.

Цей концерт, звичайно, кращий за попередні демонстровані ДУХ'ом. Кращий очевидно і тому, що вишановувалась пам'ять патрона, а ще й тому, що співались «репертуарні» пісні, пісні які мають за собою не один десяток концертів ДУХ'у.

Але не більш ніж кращий. Старі хибі позначаються на виконанні чудових леонтовичевих пісень. Незспіваність, відсутність глибшої художньої трактовки й майстерної обробки хорів—найбільші хибі виконання. Не можна сказати щоб у хорі не було голосів, або й більше—були але підібрані партії, та все ж ансамблю, одногостного хорового ансамблю нема.

Краще за інші №№ було виконано «Легенду», «Бур'юлом» і «Моя пісня». Слід всеж закинути солістові «Легенди» де-яку холодність і однонап'ятність.

Підсумки кіно-наради ВУФКУ

Недавно закінчилась 3-тя Всеукраїнська кіно-нарада робітників ВУФКУ. На нараду прибули представники кіно-фабрик, обласних відділів, завідувачі прокатом і головні бухгалтери та представники: від УПО т. Логінов і від ВУРПС т. Мусієнко. На повістці дня стояли питання виробництва, кінофікації сел України, прокату й ин. В царині виробництва нарада зазначала великі здобутки в справі поширення виробництва і поліпшення якості та збільшення кількості картин. Коли в момент другої Всеукраїнської наради на Одеській кіно-фабриці працювало 3 режисерські групи, а Ялтинська фабрика працювала з однією, то зараз Одеська фабрика має 7 груп, а Ялта з групи. Фабрики помаду технічно удосконалюються. Постачаються новою апаратурою. Для поліпшення праці запрошуються видатні російські й закордонні кваліфіковані кіно-робітники. Нарада намітила шляхи дальшої праці фабрик, що до керівництва постановочною роботою та цілу низку заходів для поширення Одеської і Ялтинської кіно-фабрик і затвердила план будови 3-ої кіно-фабрики в Києві. Уже зараз цей план прозодиться в життя.

Вінок з пісень Леонтовича в цілому проспівано середньо. Є тут і чудово виконані пісні, як «Ой вербо» і такі, як «Над річкою бережком» де потрібна мелодійність і різнобарвність звукової сили майже зовсім була відсутньої. До речі, хорові слід попрацювати над піанією,—в таких піснях, як «Чумацька» воно надається.

Безумовно цікавішим відділом вечора був відділ оригінальних пісень Леонтовича. Менш заспівані пісні і більша стараність в обробці хорів.

Бекар.

Червонозаводський театр

«Зрадництво Дегаєва».

Драма В. Шкварина одна з найліпших, що з'явилися за останній час, так званих історичних п'єс. Ідея самої «дегаєвщини», подвійного зрадництва, «ідея» допомогли революції через служіння в охоранці, що виникає в Дегаєва, як виправдання його підлоти,—не є центральним місцем драми. Автор очевидно й не мав на меті розкрити політичний зміст «дегаєвщини». Шкварин вміло оповідає про безвільного, м'якого й нерішучого інтелігента, який став одухмяною зброєю в руках сильного, розумного жандаря полковника Судейкіна.

Неллі-Влад поставив п'єсу просто, без конструктивних вигадок і через це драма реальних людей дійшла до аудиторії. Хіба тільки, зважаючи на незвичку нового глядача до пауз на сцені,—слід скоротити моменти психологічних переживань у Дегаєва. Тим більш, що Шеїн, взагалі легко виконуючий роль Дегаєва—великий аматор патології й часто робить огріхи, знищуючи межі психологічного й паталогічного впливу на глядача. І ще акторові слід голосніше говорити,—його не чути, а разом з цим, це позбавить Шеїна, властиво дуже гарного Дегаєва, від зайвої хоробливості.

Міцний цікавий Судейкін у Северова. Актор чудово справився з цією важкою роллю жандаря—«спокусника», тільки сцену з Катанським—сміх,—треба зробити коротчою. Відмітна Любочка—цілковита нікчемність,—Павлова. В епізодичних ролях гарні—Хмиров, Гамалій, Юр'євич, Олегов і Єфремов.

Вол. Волховскої.

Ведуться переговори з Київським Окружкомом про відведення відповідної території для фабрики і йде заготовка будівельного матеріалу.

В царині прокату нарада уточнила систему коефіцієнтів, щоб-то виявила силу кожного кіно-театру й підтвердила правильність прокатної політики ВУФКУ. Було перевірено кількість випускових копій кожної картини і через побільшення мережі театрів на Україні постановила випускати картин літера «А» по 10 копій для того, щоб копії попадали на периферію в гарному стані. Нарада розробила проект переведення клубів на тверду плату в залежності від сили даного клубу. Проект розіслано на місяць і буде зовсім розроблений разом з культвідділом ВУРПС.

В царині кінофікації села нарада розробила план по додатковій кінофікації сел України. Кіно-установки будуть даватися в кредит строком на 3 роки.

Нарада зробила підсумки цілого року праці і підкреслила правильність політики й способів праці ВУФКУ.

А. Б.

Українські актори на Уралі

(Лист з Уральська)

Далеко, далеко від України під Уральськими горами розкинулось м. Уральськ. Склад мешканців самий різноманітний—справжній інтернаціонал: тут українці (в околицях і в місті біля 3000), росіяне, татари, киргизи (в значній кількості) і в меншій—інші національності.

Вже біля 2-х місяців отаборилась тут українська трупа ім. Славінського. У своєму складі колектив має 62 особи. Головний режисер і завхудчастиною Л. Р. Сабінін. Відповідальний керівник колектива—Петро Боріков, головний адміністратор—Лев Левченко. В складі трупи артисти: Равєська, Голядникова, Зінченко, Надольська, Головацька, Дудківська, Клінцова, Борікова, Хворостенко, Сабінін, Гловацький, Туманов, Павлусь, Мельник, Плоскин, Уральченко. Музичною частиною завідує Матвій Васильєв.

Доводиться дивуватися, що в такому місті, як Уральськ, трупа до цього часу йде 375 карб. на круг, цеб-то 85% одвідування і має великий успіх.

Треба одмітити художній бік театру. П'єси так званого «гопаківського» репертуару майже

викинуто, замість них введено нові, сучасні, а з старих залишили найкращі. При таких умовах публіка тепло приймає артистів, цікавиться переважно виконанням та постановкою, а не лише «співами й танцями».

З репертуарі: Гетьман Дорошенко, Богдан Хмельницький, Жага, Юрко Довбиш, Казка старого млина, Про що тирса шелестіла, Суета, Ревізор, Гріх, 97, Коли нарід визволяється, Що загинули ранком, Вовча зграя і Уріель Акоста. Коли встигнуть поставити має піти: «Свята Йона» й «Гайдамаки»—Курбаса.

Театр в руках Худсектора, відношення найкраще. З 15-го січня трупа розпочала проводити абонементну кампанію зі знижкою 25—30%.

Взагалі все гаразд, одне лише погано—відірваність від України. Ніхто не знає тут, що там робиться на мистецькому фронті. Випадково через «Вісти», що доходять за 10 день, довідуємось про театральне й мистецьке життя України.

М. С.—чук.

Татарський театр в Криму

20 січня Татарський театр святкував свій 20-ти річний ювілей.

Серед національних театрів СРСР татарський театр займає до цього часу дуже незначне місце. Дореволюційна історія татарського театру розвивалася серед страшених утисків, серед повного пригнічення національної культури. Тому, майже повністю перекладний репертуар, не міг виявити дійсного обличчя молодого театру.

Татарські театри майже одночасно виникають на початку дев'ятисотих років—один в Бахчисарай (Крим), другий в Казані. Татарська молодь відразу відгукнулася на це й до 1910 та 1911 р. р. ми вже маємо низку татарських труп, що інтенсивно працюють над створенням власної культури.

В Кримській республіці не вважаючи на значну більшість татарського населення до останнього часу не було постійної татарської трупи.

Революція, що розскріпачила культуру Нацменшостей, висунула низку татарських драматургів. Зараз вже можна в репертуарі театру знайти багато сучасних п'єс, написаних татарськими письменниками. Величезне значіння має також і те, що театром керує відомий режисер, артист тов. Валєєв. З його постановок найбільш відзначаються: «Аділь» та «Американ».

«Аділь»—п'єса молодого Симферопольського драматурга Габлева, малює побут татар в тяжкий час реакції після 1905 року.

«Американ» чудова сатира на старий побут начинена їдким гумором і гострими дотепами. Тема: боротьба старого й нового побуту.

Тепер до постановок намічено такі п'єси: «Секретар профспілки», «Рибалки» (п'єса Валєєва, революційно-антирелігійна), а також деякі п'єси класичного репертуару, наприклад: «Гамлет», «Отелло» й т. д.

На жаль треба констатувати, що татарський театр ще не має свого обличчя й в ньому багато чужого татарській культурі. Проте вперта боротьба, що провадиться серед працівників театру та підготовка кадру нових режисерів і акторів дозволить поставити татарський театр в найближчі роки на належну височину.

Б. С.

Про закордон. кіно-цензуру

В одному з № німецького журналу «Кінематограф» подано цікаві відомості про стан кіно-цензури в різних країнах.

В Сполучених Штатах цензор кожного штату «цензурує» по своєму.

Наприклад, цензор у Бостоні міряє поцілунки по метрах, при чому кожен поцілунок може тривати не більш 2-х секунд. Крім турбот про основні моралі, що є основним у американської цензури, вона допускає легковажність на екрані лише «без шкідливих наслідків». Як на цікаву подробицю можна вказати на існування ще приватної цензури, що нею керують жіночі клуби. Горі тій фільмі, проти якої розгніваються жінки. І жоден власник не наслідиться виступити проти них, бо безжалюбний бойкот.

У Франції особливий «комітет безпечності» при міністерстві внутрішніх справ продивляється геть усі п'єси. Жорстокістю до тем сексуального характеру цензура не відзначається. Проте... сувора лояльність у питаннях політичних і дипломатичних обов'язкова. Всі «жахливі» сцени у фільмах вирізують.

У Іспанії цензуру проваде особлива комісія. Вона захоплює лише політичний бік і відзначається великою суворістю. Чомусь від попереднього прогляду звільнено комічні картини.

І в Швеції, і в Данії, і в Норвегії скрізь в однаковій мірі бояться чого-небудь, що пошкодило б цілості «родинного ладу». Місця, де одночасно зустрічаються чоловік, дружина й коханець, вирізують.

В Південній Африці, де глядачі виключно мурини, з фільм викидають все, що може скомпрометувати білу людину, яку намагаються показати з найкращого боку.

В такий же спосіб «працює» цензура в Індії й на Цейлоні.

Але найкурйозніше в Італії. Тут на сторожі моральних основ стоїть почесна компанія з урядовців, духовної особи, матері сімейства, молододівчини, представника магістратури і старшини (офіцера). Особливо люта така цензура до закордонних фільм. Щоб підтримати свою індустрію, досить буває малого приводу і комісія не пропускає картини.

Хроніка

ХАРКІВ

Музкомедія.

— **«Фаворитка його височества».** Черговою прем'єрою в театрі Музкомедії піде оперета Жільбера «Фаворитка його височества» з прем'єрною Світлановою у головній ролі.

— **Балетний вечір.** Балетмейстер Ів. Бойко закінчує роботу над постановкою в музкомедії спеціального балетного вечора. Піде балет «Шехерезада» та «Іспанське капрічіо» — муз. Римського-Корсакова. Склад балета збільшено до 42 чоловіка, оркестр до 40 чоловіка. До балету будуть виготовлені спеціальні декорації та костюми. В головній ролі — Марина Ніжинська.

— **Ювілей суфлера Серебренникова.** Святкування 35-ти літнього ювілею суфлера Серебренникова відбудеться 6-го лютого. Буде виставлено у п'ятнадцять оперету «Дитина степу». Честування — після 2-го акта.

— **Повернула з гастролів** у м. Мінськ артистка Музкомедії Е. Н. Старостина. Гастролі пройшли зі значним успіхом.

— **Кінець сезону.** Колектив музкомедії закінчує сезон у Харкові 9-го травня.

МОСКВА

30-літній ювілей В. Тихомирова

7-го лютого у Моск. Великому театрі відбудеться ювілейна вистава з нагоди 30-літнього ювілею балетмейстера В. Тихомирова. Ці роки ювілянт без перерви пропрацював у Великому театрі, як танцюриста й балетмейстер разом з своїм незмінним партнером народною артисткою Є. Гельцер. Тепер Тихомиров директор балета. На ювілей піде балет „Есмеральда“ — художник Курилко, диригент — Файер.

Ювілей театру ім. В. Мєєрхольда.

Незабаром минає п'ять років з дня заснування театру ім. В. Мєєрхольда. Ювілей намічено святкувати в середині другої половини сезону. На день ювілею театр випускає низку спеціальних видань: № 1 великого театрального «Театрального жовтень», що виходитиме за редакцією В. Мєєрхольда. Далі буде випущено низку нарисів, монографій, знімків і т. п.

«Горе от ума» у Мєєрхольда.

В. Мєєрхольд, що приїздив до Ленінграду, одідав художника А. Головіна в справі його участі в декоративній частині постановки п'єси «Горе от ума», що має піти в наступному сезоні в Моск. театрі ім. Мєєрхольда.

Кіно-маски.

Режисер Н. М. Форегер склав з Пролеткіном угоду на роботу в справі творення комічних масок кіно. У наш час життя вже давно оформило цілу галерею нових типів, що не розроблені ще ні в театрі, ні в кіно («Безпритульні», «Аліментщиці», «Самогонщики», «Підпольні ходатаї» тощо). Режисер Форегер проробляє ці типи в лабораторії, щоби далі випустити низку короткометражних фільмів нового жанру.

Нові оперети.

До Москви з-за кордону повернув головний режисер Моск. театру музкомедії К. Греков і при-

віз з собою кілька музичних новинок Заходу. З всього закордонного репертуару К. Греков вибрав лише 3 оперети — «Жінка в горностаях» (з епохи 1818 р. — повстання в Лайдені, придушене австрійцями), «Острів відродження» (сатира на буржуазію, що злякалась всесвітньої революції) і «Марієта», про яку говорять, як про наймелодичнішу оперету Європи. Греков тепер працює над «Островом відродження».

ЛЕНІНГРАД

— **Трупа пастухів.** Незабаром до Ленінграду приїздить трупа пастухів, що дасть спеціальний концерт на дудках і сопілках.

— **Турне по СРСР.** Ленінградський посередник виробляє план великого гастрольного турне по СРСР оперової, балетної та драматичної трупи ленінградських актеатрів. Турне відбудеться влітку.

Великий драмтеатр.

Зважаючи на складну постановку прем'єри «Світовий фільм» — Зака і «Азеф» — Толстого й Шеголева, що повинні були йти в січні в Ленінградському Великому держдрамтеатрі, тепер їх перенесено на лютий.

— **«Криве Зеркало».** В «Кривому Зеркалі» з великим успіхом ідуть нові постановки: «Судьба мужчини» і «Красные Москвиты» (переробка «Грає, грає» і «Любовь русского казака»).

— **Гастролі Пені Літман.** В Ленінград приїздить на гастролі відома євр. артистка Пені Літман, що виступить у двох виставах у театрі-студії акдрами.

ЗВІДУСІЛЬ

— В Уральську помер актор місцевої української трупи Іван Коломійцев-Туманів. Покійний спочатку працював на російській сцені, останні ж десять років він працював виключно в українських трупах.

Шалаяпина обшахраювали.

Одержано відомості, що Ф. І. Шалаяпина недавно обшахраював один імпресарію. Він видав йому чек на 10000 доларів. Коли Шалаяпин хотів їх одержати, виявилось, що банк давно «прогорів».

Художника А. Головіна запрохують в Париж.

Директор Паризького Національного Великого театру «Гранд-опера» Руше надіслав художнику А. Головіну (в Ленінграді) запрошення приїхати до Парижу, щоб узяти участь у роботі над постановкою п'єси «Орфей і Евридика» — Роже-дю-Кас, ескізи для якої Головін уже надіслав. Орфея гратиме Іда Рубінштейн.

Американське нахабство.

Ленінградське т-во драматичних письменників і композиторів одержало повідомлення з Нью-Йорка, що згідно постанови найвищого управління американського нотаріату, авторам СРСР, п'єси яких ідуть на американській сцені, відмовлено у виплаті авторського гонорара. Мотив відмовлення — відсутність літературної конвенції між Америкою та СРСР.

Відповід редактор М. Христовий.

Редколегія т. т. Христовий, Ліфшиц, М. Любченко.

УРОЧИСТЕ ВШАНУВАННЯ РОКОВИН СМЕРТИ М. ЛЕОНТОВИЧА. 8 лютого в пом. Державної Драми за участю Державної опери, музуканов муз. Т-ва ім. Леонтовича, Державного хору, хору студентства,—відбудеться урочисте засідання—концерт пам'яті 5 роковин смерті Укр. композитора М. Леонтовича. В програмі: доповіді «Життя і творчість Леонтовича», «5 років без Леонтовича», —великий концерт у виконанні оркестру і хору Державопери, артистів Держдрами, ДУХ'у, хорів Віно, клубів, симф. оркестру Нар. струментів ім. Раковського, струнового квартету при Харк. Філії Т-ва Леонтовича. Свято організовує комісія.

ПРОГРАМИ ТЕАТРІВ

Держдрама

Комуна в степах.

П'єса на 4 дії й 12 епізодів.

Копарний Роман, середняк хуторянин Юра Т.; Секлета, його жінка Борисоглібська Г.; Максим їхній син Гладко Ф.; Тодоська, невістка Верхомієва Л., Шведенко А.; Свиридко, її хлопчик *; Коцавка Коханенко Є.; Ступа-куркуль Спішинський Ю.; Чухало Кречет В., Петляшенко М.; Марина, дочка Чухала Станіславська Л.; Рогачка, бандит Іванів Ю.; Лавро, голова комуни Ватуля О.; Лука Чарський Ю.; Химка Маслюченко В.; Мишишка Пилипенко М.; Гарасько Уманець П.; Яшка Милотенко Д.; Аврам, циган Іванченко А.; Макар Демченко П.; Мотринька Рубчаківна О.; Кузьменко А.; Пистина Солонько В.; Баба Лукія Коханова К.; Ожеговська Є.; Дід Касян Олександрів О.; Секретар Комуни Костюченко; піп Гончаренко; Дідок Кукарішник О.; хуторянин Демченко П.; лірник Ніговський С.

Постановка заслуженого артиста Республіки Гната Юри. Сценічне оформлення худож. М. Драк.

Мандат

Комедія на 3 дії.

Павло Сергійович Гулячкин Краснояський Г., Попів; Надія Петровна Гулячкина Борисоглібська Г.; Варвара Сергіївна Гулячкина Горленко М.; Настя Варецька В.; Іван Іванович Ширікін Ватуля О.; Тамара Леопольдовна Шведенко Н.; Антоном Сігізмундович Коханенко Є.; Олімп Валер'янович Сметаніч Петляшенко М.; Валер'ян Олімпович Сметаніч Козаківський Н., Гончаренко; Ага-

фангел Пилипенко М.; Анатолій Маслюченко В.; Шарманчик Спішинський; Чоловік з барабаном Уманець П.; Жінка з бубном Коханова; Дворник Міхневич П.

Гості:

Феліціата Гордієвна Ожеговська Є.; Ільїнкі Іванченко А.; Тося й Сося діти Феліціати Гордіата Ільїнкіна Луганська Л., Скларова М.; Зотик Францович Зархін Кукарішник О.

Постановка Б. С. Глаголіна. Оформлення сцени А. Г. Петрицького. Режисер-лаборанти: І. Олександрів, М. Скларова.

Вистава-вечір

Віктора Маріусовича ПЕТИПА

(Творчість народів)

Драма—Л. В. Піварович, К. Олегов, Т. Краснояський, А. А. Савельєв.

Хореографія—Прима-балерина К. І. Сальнікова та Борис Плетньов.

Музика—В. Гольдфельд, Н. Пруслін, І. Кут'їн і Е. Резнікова.

Виставлено буде „Моцарт і Сальєрі“ драматичний етюд на 3 дії (Російською мовою) твір О. С. Пушкіна.

Моцарт—В. М. Петіла Сальєрі—А. А. Савельєв.

„Оборонець долі“ комедія-буф на 2 дії (Російською мовою), твір Бернарда Шоу.

Наполеон—Віктор Маріусович ПЕТИПА.

Дама Л. В. Піварович. Лейтенант—К. Олегов.

Трактирник—Савельєв.

Виставу веде—О. Пономаренко

Державопера

Чотирнадцятий симфонічний концерт

Диригує МИКОЛА МАЛЬКО

Відділ І.

1. Н. Мясковський — Симфонія № 5 D dur op 18
Allegretto amabile
Lento (Quasi andante)
Allegro burlando
Allegro risoluto e con brjo

Відділ II.

2. С. Прокоф'єв — Фрагменти із опери „Любовь к трем апельсинам“
а) антракт
б) Марш
3. А. Скрябін — „Поема Екстаза“.

Мадоніне намисто

Опера на 3 дії, муз. Вольф-Феррарі.

Малієла Закревська; Кармела Пушкарьова; Стела Слав'янська; Кончета Ліскова, Серена Борісова; дівчата: Ліскова, Борісова, Мартинович; нянька Первакова; дочка Голованська; селянка Стуканівська; торговки: квітками—Ніколаєва, водою—Наливайко; Дженаро Мосін; Рафаель Люб-

ченко; Біазо Брайнін; Тотоно Колодуб; Чічіло Мамін; Рокко Зубко; Сліпий Паторжинський; продавці: Дідковський, Пурдек, Яр, Кузнецов; грачі Мора Дубиненко, Манько; молод. чоловік Марти-ненко; мапахи: Циньов, Тоцький; батько Тка-ченко.

Диригує засл. арт. Л. П. Штейнберг. Постановка В. Д. Манзія. Танки в постанов. Баланоті. Конструктивна установка худ. Хвостова. Оркестр-мандоліністів під керівництвом Комаренка.

Севільський циркульник

Опера на 3 дії.

Лікарь Бартоло Шаповалів; його вихованка Розіна Ніксар; грф Альмавіва Кученко; Фігаро-голяр Любченко; Дон-Базіліо вчитель музики Циньов; Фіорелло, слуга Альмавіви Дубиненко; Берта, прислужниця Пушкарьова; 1-й слуга Бранін, 2-й слуга Манько; офіцер Тоцький.

Постановка режисера Й. М. Лапицького. Сценічне оформлення й костюми по макетах худож. О. Хвостова. Диригує О. М. Брон. Хореографія М. Моїсєєва. Хормейстер П. Толстяків. Рухомі декорації власних майстерень за доглядом машиніста І. М. Калачова. Режисер Є. Юнгвальд-Хількевич. Виставу веде Н. Чемізів.

Лебедине озеро

Фантастичний балет на 4 дії. Муз. П. І. Чайковського. Постановка балетмейстера академічних театрів Р. І. Баланті.

Дієві особи:

Принцеса Долохова; принц Зіґфрід Павлов; його друг Бено Непомнящий; вихователь принца Карсавін; Фон-Ротбар Тарханов; Одетта Сальникова; Одилія Сальникова; церемоніймейстер Муравін; шут Непомнящий; друзі принца: Муравін, Іванів, Кузнецов, Константинов, Маневич, Соболь. Слуги, пажі, герольди, війська.

Дія I.

Па-де труа виконують: Антонова, Левчинська, Чернишов.

Селянський вальс виконують: Анопова (Гамсакурдія), Левчинська, Сомова, Яригіна, Трусова, Маслова, Астрова, Рубіна, Пілер, Стрілова, Липковська, Дмитрієва, Штоль, Горн, Озолінг, Лісовицька, Шполянська, Корсарова, Чехова, Гасенко, Долохова, Лур'є, Жерлінська, Малець, Гольштейн, Свішнікова, Зільберман, Наливайко, Шумякова.

Дія II.

Вальс лебедів виконують: Анопова, Сомова, Стрілова, Горн, Левчинська, Яригіна, Рубіна, Валінг, Трусова, Гамсакурдія, Гасенко, Нілор, Маслова, Липковська, Лісовицька, Астрова, Жерлінська, Корсарова, Штоль, Долохова, Чехова, Шполянська, Лур'є, Малець, Наливайко, Зільберман, Свішнікова, Гольштейн.

Дія III.

Вальс наречених виконують: Анопова, Яригіна, Рубіна, Пілер.

Іспанський танок виконують: Сомова, Стрілова, Чернишова, Маневич.

Венеційський танок виконують: Горн, Липковська, Озолінг, Чехова, Корсарова, Лісовицька, Гасенко, Жерлінська.

Венгський танок виконують: Гамсакурдія, Карсавін, Астрова, Дмитрієва, Трусова, Константинов, Кузнецов, Соболь, Іванов.

Дія IV.

Адажіо виконують: Чаплигіна, Павлов.

Соло в оркестрі: скрипка проф. В. І. Добрижинець; віолончель А. Кассан; арфа В. М. Пушкарьова; труба Ф. Пархомів.

Диригує І. Є. Вейсенберг.

Музкомедія

Маскоточка

пер. В. Травского.

Гунильда Кастель Стеендорф Каренина, Любова; Марион, її дочка Светлана; Фріц Фрізенберг Ростовцев; Ерик, його син Роберт; Крат Вестергард Бенский, Ровный; Геральд Вестергард Орлов, Райский; Марион де Лорм Черновская; Манета Вадимова; Кнут Берген Гончаров; Фриттоф Зеренсен Санін; Гаяльмар Йенсен Маренич; Йенс Стюарт Микос; Лакей Либаков.

Во второму акті «Експентричний танець», исполн. Марина Нижинская, Ів. Бойко і балета.

Танці Ів. Бойко. Дирижер А. Н. Гольдман.

Дитя степей

Музкомедія в 3-х действ., муз. М. Крауса. Текст Л. Пальмского. Обработка Д. Джуто.

Гервальд фон-Гогенштейн Каренина, Любова; Франц, її племянник Шадрин, Ростовцев; Роза-Мария, її дочка Светлана, Старостина; Алодар

Веро Орлов, Райский; Зітль Бенский, Ушаков; Стаси, його племянница Болдырева, Наровская; Тони Гофер Джуто, Роберт; Отто фон-Принквич Маренич; Мукки фон-Кадельбург Санін; Шобри Ровный; Лайот, хазяїн постоял. двора Микос; Пірошка, його дочка Клер, Вадимова; Геза, слуга Алодара Брянский; Йонель Гончаров; Директор отеля Ростовцев, Маренич.

Гости на балу, крестяне, танцовщицы.

В 1-ом акті большой классический балет.

Сюита муз. Дриго.

1) Adagio, 2) Гавот «Piccicato», 3) Аврора — в риації, 4) Галоп — в исп. Марины Нижинской, Ів. Бойко і балета.

Постановка Д. Ф. Джуто. Декор. по эскизам худож. Б. М. Эрбштейна. Работа худ. Воронцова. Танцы поставлены Ів. Бойко. Дирижер Н. А. Спиридонов. Спек. ведет М. В. Владимиров.

Бокаччио

Опера Буфф в 3 д. с прологом. Музыка Зуппе.

Джованни Бокаччио, известный писатель Наровская, Светлана; Пьетро, принц Падуанский Райский, Роберт; Скальца, брадобрей Шадрин, Ростовцев; Беатриче, его жена Вадимова, Лурье; Лотерине, бочар Ушаков; Изабелла, его жена Черновская; Ламбертучио, огородник Бенский; Перанелла, его жена Любова, Каренина; Фиаметта, их приемная дочь Мрозович; Леонетто Брянский, Санін; Тофано, Чихибио, Гвидо и Систі — студенты Вельбе, Пантелеева, Миловидова, Фатеева; Мажордомо герцога Тосканского Гончаров, Фатеев; Букинист Фатеев, Гончаров; Фреско, молодой работник у Лотеринге Маренич; Чеко, Джакотметто, Аксельмо, Титто — нищие Засимович, Розенфельд, Боголюбов, Ародзер; Филиппа Горева; Оретта Зарецкая.

Действ. лица в „comedia de l'arte“.

Панталоне Лотаринг, Коломбина, его дочь Абрамова; Пульчинелла, Бригелла — его слуги Скальцо, Пинно; Арлекин, влюбленный в Коломбину Леонетто; Скапино, спутник Арлекина Барский; Нарцесино, надуванец ищущий руки Коломбины Вельбе; придворные, народ, стража и пр.

Действие происходит во Флоренции в 1331 г. Перед 2-м и перед 3-м актами хореографические интермедии в исполнении Марины Нижинской, Ів. Бойко и балета. Постановка интермедий Ів. Бойко.

Поставщик Дм. Джуто. Дирижер Н. А. Спиридонов.

Декорации по эскизам худ. Н. Тилижинского и А. Воронцова. Костюмы по эскизам худ. Н. Соболя. Режисер А. Ровный. Танцы Ів. Бойко. Спектакль ведет М. Владимиров.

Сильва

Муз. ком. в 3-х действ. Кальмана

пер. В. Травского.

Князь Волянок А. Г. Ровный; Юлина, его жена А. Д. Каренина; Эдвин, их сын Вадим Орлов; Стаси, их племянница Н. И. Болдырева; Сильва Вареско З. Л. Светлана; Бони Бониславу Д. Ф. Джуто; Ферри С. А. Ушаков; Граве, дипломат В. П. Микос; Эжен С. Н. Гончаров; Фефе А. Г. Маренич; Ронс А. Н. Брянский; Кисс, нотариус М. М. Санін.

В 1-м акті «Венгерская пляска» в исполнении: прим. балер. Марина Нижинская и балетм. Ів. Бойко. Во 2-м акті «Пиччикато» исп. Бауэр и Имханицкая.

Дирижер Н. А. Спиридонов.

Коломбина

Муз. комедія в 3 действ. Муз. Рябова.

Графиня Коллетта Наровская, Старостина; Пикадор Бенский, Ушаков; Октав Орлов В., Райский; Маркиз Филипп Шадрин, Ростовцев; Кайтан Робертов; Марсель Жапоне Микос, Брянский; Этелька Наровская, Черновская; морские офицеры: Жорж Гончаров, Маренич; Рауль Санін; гризетки: Ло-ло Алина, Жу-жу Бакитко; Эрнео Фатеев; Матрос Либаков.

Режисер А. Н. Борисов. Дирижер Н. А. Гольдман.

В 1-м д. «Карнавал», «Гавот» в постановке балетмейст. Ів. Бойко. Прима балерина Марина Ніжинська.

Держтеатр для дітей

Макар'єв

Тимошева Рудня

п'єса на 3 дії 11 епізодів.

Бандити: Батько Хрищ Глікман; Манушко Вентд; Егорка Флотський Горенко; Кирпач Муратів; Тиміш Михайлівська; Параска, сусіда Тимофієва; Палажка Полуян; Алейка Расс; Анютка Скуратова; Денисів, контр-революціонер Коврін; головний інженер Роштин; Штейгер Соколов; Опришкін—контрощік Милотченко; Григорович—шахтар, забойщ. Яншин-Логинів; Молодий—шахтар Довгий; Сашка Гусак Волинська; Васька Лом Іванів; Хрікуп Коган; Галка, служниця Герасімова; Старший шахтар Горенко; Марійка Каплун; робітниця: 1-ша Тимофієва, 2-га Полуян, 3-я Терська; Блоха Костюк; Сьомка Вольф; хлопчики-откатчики: Іванько Сахарова, Дмитро Ратинська-Бурштейн, Яшко Блюм-Терська; Голова Рткому Муратів; Командор загону Костюк.

Шахтарі, забойщики, откатчики, бандити, народ.

Постановка режисера І. Юхименка. Оформлення худ. Цапка. Музика Б. Яновського. Танки Вігільова.

Жуков

Зрадник

П'єса на 4 дії

Віктор Миколаєвич Милотченко; Батько Роштин; Тітка Полуян; Микола Вольф; Серьожа Соколов; Матрос Глікман; Сашко Каплун; Дунька Скуратова; Городовик Горенко; Окологородний Іванів; Піндос Муратів; Мінка Михайлівська; Шестака Волинська; Хазяїн шинку Логинів; Баби: Коган, Терська, Головська, Тимофієва; Генерал *; Доглядач маяка Логинів; Жінка його Тимофієва. Музика Б. Яновського. Постановка Неллі-Влад. Помреж. М. Росова.

ГОСБИБЛИОТЕКА

Концерты Госквартета им. Глазунова

І концерт—Среда 3 февраля

Чайковский Квартет F-dur op 22

Глазунов Квартет g-moll op 64

Бетховен Квартет e-moll op 59 № 2

II концерт—Воскресенье 7 февраля

Шуберт Квартет d-moll

Гендель-Хальворсен-Passacaglia (для скрипки и альта)

Григ Квартет g-moll

Начало в 8½ час.

ДЕРЖАВН. ЄВР. ТЕАТР

Меєрович і Лойтер

Ін брен

П'єса на 4 дії і 10 картин

Виконавці:

1-ша єврейка Сегаловська, Зісман; 2-га єврейка Рубінштейн, Норовлянская; Рохл Єлішева, Зісман; Войтенко Ізраель, Стрижевський; Державний раввін Мерензон, Слонімський; Шмуель (Жуковський) Заславський, Хасін, Фейлін; Лейб Амдур, представник бундовської організації Стрижевський, Кантор; Гуревич, предст. партії Поалей-Ціон Нугер; Хорунжий Парчев, Абрамович; 1-й салдат Слонімський, Ізраель, Ягода; 2-й салдат Дордім, Мерензон; Майзель-адвокат Дінор, Фейгін; 1-ша і 2-га жінка в корчмі Кулик, Терновська, Синельникова; Дама патронеса Іва Він, Кулик, Терновська; Духовний раввін Ягода, Сокол; Ривка Йоффе, мати Рохл Гольдберг, Ліфшиц, Сонц; Аврум Йоффе, дядько Рохл Виноградський, Ягода; 1-й офіцер Дінор, Заславський, Абрамович; 2-й офіцер Слонімський, Парчев, Ізраель; М-ам Цигелевич Сонц, Ліфшиц, Образцовська; Берта Синельникова, Іва Він; Терент'єв Фейгін, Вайнштейн; Ліза Норовлянская, Кораллі; 1-й єврей Стрижевський; 2-й єврей Мерензон; 3-й єврей Хасін, Заславський; 4-й єврей Нугер, Вайнштейн; Сліпий Сокол; Єврейка Шенкер; Моніш—божевільний Бердичевський, Ягода; В загоні самооборони Дінор, Вайнштейн, Іва Він, Сонц; Підліток Гордон; Дівчина Бодня; У червоній розвідці Кантор, Фейгін.

Постановщик Єфраїм Лойтер. Художник Ісахар-Бер Рибак. Декоратор Магнер. Музика С. Н. Штейнберга. Лаборант А. Кантор. Машиніст сцени Сусоев. Світ Алексеев.

Є. Лойтер

Пурим-Шпіль

3 акти, 15 картин.

Єврейська комедійщина за варіантами євр. нар. комедій.

Картина 1. Вступ—парад трупи. Картина 2. Убивство цариці Вашті. Картина 3. Схід на трон цариці Естер. Картина 4. Весілля. Картина 5. Падіння та смерть Гомона.

Цар Ахашвейрош Стрижевський; Цариця Вашті Іва Він, Синельникова, Кулик, Терновська; Придворні блазні: бігун похлібець Фейгін, Кантор; Паяц Заславський (Фай), Хасін; бігун Сокол; Цариця Естар Сонц, Зісман, Гольдберг; Царедівці: Мордхе Мерензон, Ягода; Гомен (начальник над військом) Ізраель, Парчев; Мемухи (гофмейстер) Нутер; писар Дінор, Абрамович; карновальє, рабин Вайнштейн; бердичевський лікар Слонімський; весільний бадхен Слонімський; шептуха Ліфшиц.

Постановка Є. Б. Лойтера. Музика С. Н. Штейнберга і Л. М. Пульвера. Пуримські співі за записами Є. Б. Лойтера. Художник вистави Ісахар—Бер Рибак. Танки і рухи Е. І. Вольф, Є. Д. Вігільов і Є. Б. Лойтер. Диригент С. Н. Штейнберг. Інструментовка його ж. Лаборант Д. Ф. Стрижевський. Пом. художника—Булаковський. Машиніст кону—Сусоев. Виставу проводить Ізраель.

 	ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ТЕАТРАЛЬНИЙ ТИЖНЕВИК	
„НОВЕ МИСТЕЦТВО“		
   	В КОЖНОМУ ЧИСЛІ БАГАТО ілюстрацій, статті, фейлетони, рецензії на всі вистави. ПРОГРАМ ВСІХ ТЕАТРІВ НА ТИЖДЕНЬ ЦІНА ОКРЕМОГО № 20 КОП. Редакція: Харків, вул. Лібкнехта № 9.	

ДЕРЖПИВТРЕСТ
— УКРАЇНСЬКА —
НОВА-БАВАРІЯ

ЗАВОДИ, ЩО ПРАЦЮЮТЬ:

- № 1 (б. Каритіна)—Кузнечний пр.
 № 2 (б. Ігнатішева)—Котлова вул., 76.
 № 3 (б. Акц. Т-ва „Нова-Баварія“) коло
 ст. Нова-Баварія.
 Дріжджевий (б. Ольховського)—Старо-
 Московська вул., 99.

ПРОДАЄ:

ПИВО—„Столове“, „Мюнхен-
 ське“, „Пільзенське“ вищої
 якості.

Дріжджі—хлібові, пресовані
 завжди свіжі.

ПРАВЛІННЯ В ХАРКОВІ,

вул. Котлова, № 76.

Телефони №№ 4-01, 38-41, 29-50.

ВИДАВНИЦТВО ЦК ВСЕРОБМИСУ

Головна Контора й Редакція: Москва, Солянка 12, Палац Праці, в. 526.

Видає: 1. ІЛЮСТРОВАННИЙ
 : : : : : ЖУРНАЛ : : : : : „Вісник Робітників Мистецтв“:

ВИХОДИТЬ 2 РАЗИ НА МІСЯЦЬ В кожному числі від 30 до 40 ілюстрацій: фотографій, оригінальних зарисовок і карикатур. Статті з професійного будівництва й художньої політики, широка інформація про художнє життя СРСР. Фейлетон. Закордонна хроніка.

ПРИЙМАЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА НА 1926 РІК.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ: 1 місяць—50 коп. 1/2 року—2 карбов. 75 коп.
 3 місяці—1 карбов. 50 коп. 1 рік—5 карб. 50 коп.

З передплатою можна звертатись до Головної Контори, до всіх місцевих організацій Всєробмису й Посєредробмису, а рівно й до всіх поштових відділів СРСР.

2. РЕПЕРТУАРНА БІБЛІОТЕКА.

Вийшли з друку п'єси:

Анна Крісті О. Нейля. Переклад Кримової й Зєнкевича. Ціна 50 коп.	Жінка Нової Землі. П'єси Пєтє-леймона Романова. П'єси на 5 дій. Ціна 75 коп.	Смерть Петра І. Н. Шапо-віленка. П'єси на 5 дій.	Король Вугіль. Соц. мелодр. за Сінклером В. Шєршенє-вича. Ціна 75 коп.
---	--	--	--

П'єси висилаються накладною оплатою або по одержанні їх вартості.